

La cançó de Rubèn

POEMA DRAMÀTIC
(Fragment)

Clàudia

*Tu, el fill de Grècia, genial, divina,
que al costat dels romans has combatut,
tu, defensor de bàrbara doctrina
contra l'antiga fe, de Roma escut!*

*Tu atrevir-te a parlar amb vituperi
d'aquells déus del Parnàs i de l'Olimp,
florons de la corona d'un imperi,
en sa grandesa i fortitud sublim!*

*Per què davant l'imperi el front no acales,
si als seus guerrers i savis honres tant?
Per què amb esclaus et fas i els dones ales,
la teva anomenada, així tacant?*

*Per què l'orgull llegítim se t'enerva
davant el Déu d'aquests míseros hebreus?
Per què no encenses Zeus i Minerva,
tu que un home de gust i savi et creus?*

Àthos

*Ignar o savi, tinc uns ulls que miren
i de les pompes veuen al bell fons;
i orgull i falsedats i crims albiren
del magnífic Parnàs seient als trons.*

*Dessota de les riques vestidures
la imperial Matrona oculta un cranc;
dintre enlluernadores formosures
gèrmens de mort li estan podrint la sang.*

*Vols que adori Zeus, déu insigne
qui presideix de l'alt Parnàs el chor
i enganya Leda convertit en cigne
i per Danae es torna pluja d'or?*

*Es una bajanada que procuri
tenir propici per als meus afers
el missatger dels déus, aquell Mercuri,
patró dels lladres i dels mercaders.*

Les imatges de Zeus i d'Àfrodita
són dels artistes obres immortals;
però llur culte és denigrant, irrita,
puix representen éssers immorals.

En les ciutats el luxe i l'art rumbegen;
però, si tens entranyes no et commous
davant aquells esclaus que es mercadegen
per al treball com ases o com bous?

Seran, potser, ennoblidors i estètics
els jocs del circ, on veus els ciutadans
orbs de cervell, ebris de sang, frenètics
el carnatge mirant d'éssers humans. (Pausa)

Déu no és això. Déu és l'oculta rosa
que escampa son perfum per tot arreu;
Déu és l'Amor sens marges ni resclosa
amb que es limiti sa infinita deu.

Déu és el sol que els camps de forment daura
i de maragda va vestint les valls,
qui suau pluja generós fa caure
i engendra de les fonts el devassalls.

Déu és la pau que regna a les altures
per damunt de tempestes i de trons;
la llum que encen els ulls d'ànimes pures,
qui ressona en la veu dels homes bons.

El seu culte és amor que arreu batega
com el cor del poeta dins el vers,
com de la humanitat entorn la brega
l'harmònic sardaneig de l'univers.

No és l'horror de sangonosa llança
brandada per l'ambició i l'orgull;
no és el foc de l'ira i la venjança
sinó la flama de la llar que acull.

No és la estàtua de bellesa externa
que no té cor, que els segles desfaran;
és la bellesa viva i sempiterna
que ni encluses ni llamps no commouran.

Roma és el cercol que mig món abarca;
Grècia, el miracle d'art del Partenon;
però Judea és el temple, l'arca,
d'Adonai, el Déu ver, el cor del món.

† *Francesc Viver, prev.*

